

Nyaralás a kísértet hotelben

Az egész egy békés nyaralásnak indult. Elmentünk a családommal egy szállodába. Minden szép és jó volt, amíg egyszer az éjszaka közepén fel nem keltem. Jaj! De nevetlen vagyok, még be sem mutatkoztam: a nevem Bálint, Gombás Bálint. Szóval ott tartottam, hogy elment az áram. Meggyújtottam egy gyertyát és a szüleim ágyához mentem, de az üres volt. Ekkor gonosz nevetést hallottam, megfordultam és három világító kék lényt láttam (szellemeket).

Sajnos ők is észrevettek engem, és gonosz kacajt hallattak. Hirtelen egy hatalmas rács ereszkedett rá az ajtóra és én bent ragadtam a szobában a szellemekkel. A gyertya kialudt és a szobában sejtelmes lila fény gyúlt. Észrevettem egy szellőző nyílást a padlón. Két választásom volt: a szellőző vagy a szellemek. A szellőzőt választottam, és bemásztam. Odabent vak sötét volt, óráknak tűnő percekig másztam a szellőzőben, míg fényt láttam. Odakúsztam, és az egyik sarokban egy fura gépre bukkantam, olyan volt, mint egy háti zsák és egy porszívó keveréke.

Volt mellette egy levél is, így szolt: Kedves szellemirtó, a nevem E. Gadd professzor. Most egy gépbe vagyok zárva. Így helyettem kell meg mentened a világot. Ez egy szellemirtó készülék. Mentsd meg velem a világot. Aláírás: E Gadd professzor. Hirtelen egnyílt alattam a szellőző és én leestem. Egy garázsban találtam magam. Fel is vettem a gépet a hátamra. Ekkor egy szellemkutya ugrott oda hozzám, először megijedtem, de aztán rájöttem, hogy azért mert szellem, még nem gonosz!

Elindultam fel a lépcsőn, ám amikor felértem nagyon megéheztem. (Utólag visszagondolva nagyon veszélyes volt egy szellem járta hotelben elcsatangolni.) Elindultam az étterem felé,

hogy bekapjak valami kaját. Egyből a konyha felé vettem az irányt (Kiszolgálást nem vártam.), de a konyhában egy szellem szakácsot találtam, aki épp halat sütött.

Amikor észrevett engem véletlen elejtette a halat és begurult. Elkezdett pörögni a serpenyővel és engem fejen talált. Elájultam. Pár órával később egy hajó árbocához voltam kötözve, előttem egy szellem cápa és egy nagy gömb, akiről sajnos nem tudtam megállapítani, hogy ki vagy mi, és előttem ott voltak a szüleim (Sajnos kővé változtatva.). Mondtak még valamit egymásnak, amit nem értettem, aztán a gömb eltűnt a szüleimmel, a cápa pedig lement a víz fenekére. Én pedig elkezdtem kiszabadítani magam. Mikor már csak egy kicsi kellett, hogy a kötél elszakadjon, kiugrott a vízből a szellemcápa.

És amikor már le akart csapni rám a kampójával, kiszabadultam és elkaptam a szellemirtő géppel. Hirtelen megnyílt alattam a padló, és egy múzeumban találtam magam, körülöttem mindenütt dinoszaurusz csontok voltak. Aztán villámlott egyet, és egy Tiranoszaurusz csontváz életre kelt. Megpróbált eltaposni, de megnyomtam egy gombot a szellemirtő gépen és az én pontos zöld zseléből készült másom folyt ki a gépből.

Együtt a másommal megdobáltuk csontokkal és szétesett. Ám az öröm még korai volt, mert a csontok közül egy őseember szellem mászott ki.

Az őseember szellem meg volt zavarodva, nem értette melyikünk az igazi és végül a másomat választotta. Amíg őt csépelte én elkaptam őt. Elindultam és egy irodába jutottam, bekopogtam (Fő az udvariasság.) és magától kinyílt. Odabent nem volt senki, ám amikor beléptem az ajtó bezárult, és az író asztal mögöl egy irodavezető lebegett elő.

Gonoszan meg kérdezte: Hát te meg ki vagy? Az, aki legyőz téged. - mondtam. Mit mondtál? – kérdezte, meg mint aki rosszul hall. Azt mondtam, hogy lefoglak, győzni. ÁÁÁ!!! Mit

merészelsz mondani!?! Hirtelen vörös lett a szeme és inkább egy nagyon ronda nagyira hasonlított.

Te egyedül vagy mi meg ketten – mondtam. Azzal meg nyomtam a gombot a szellemirtó gépen, hogy előjőjön a másom. Mi is ketten vagyunk –mondta és a sarokból előjött a gömb, ami elrabolta a szüleim, nem is gömb volt, hanem szellem. Hirtelen a fején lévő korona elkezdett lilán világítani, és hirtelen a padló elkezdett emelkedni, áttörte a tetőt és ott álltunk a csillagos ég alatt. Ekkor elővett egy képet, amibe a szüleim és a legjobb barátaim voltak, még az a tudós is ott volt, aki a szellemirtót készítette.

- Ebbe fogsz kerülni te is. - mondta a szellem.

- Mi ez? - Kérdeztem.

- Ez egy portré börtön. – mondta.

- És ki lehet szabadítani őket? – Kérdeztem.

- Igen, de úgy sem jössz rá, hogyan – Felelte.

Hát én megpróbáltam a kedvesebb úton, de te akartad. Azzal megnyomtam a gombot és kijött a másom, egy ideig csépeztük, aztán fáradtan összerogyott. Még egyszer megkérdezem, hogy lehet őket kiszabadítani? Te nem tudod, de én igen, azzal elmormolt valami varázsigét és mindenki, aki a képben ragadt ki szabadult. Hirtelen megnyílt egy portál, a szellem fütyült és minden szellem áthaladt rajta, még mi előtt maga is át ment volna, vissza szolt: Nem most láttatok utoljára visszatérek és megkeserülök a napot, amikor mindent tönkre tettél és elment. Majd a családomhoz fordultam és megöleltük egymást. Nekem nem kell semmi más csak a családom. Vége.